

Vkus našeho Pána

Úvahy | 13.10.2010 @ 12.00

Byl jsem dnes svědkem příprav ke svatbě. Viděl jsem nesmírně velký sál a jeho nádhera mi vzala dech, neboť to byl sál Krále Králů. Z tisíců postranních dvířek proudily dovnitř a ven zástupy číšníků. Všichni byli oblečeni v oslnivě bílých oblecích a já jsem nemohl přesně určit, zda běží nebo létají. Viděl jsem však, že vnášejí dovnitř stoly, které rovnou prostírají a aranžují k hostině, jakou ještě nikdo nikdy nestrojil.

Král Králů chystá svatbu. Žádná maličkost nebude ponechána náhodě a vše bude dokonalé, neboť Ten, jehož moc sahá k nejzazším břehům, rozhodl se uctít svou Nevěstu.

Proto jsem zatoužil ji spatřit. Otázal jsem se jednoho z číšníků: „Pověz mi, kde bych našel tu, kvůli níž je všechno tento shon?“ On mi odpověděl hlasem lámajícím kolena: „Hle, je v jedné z předsíní a chystá se ke slavnosti!“ Obrátil jsem svůj zrak směrem ven ze sálu, do jedné z předsíní, kde byl jakýsi pohyb.

Sedělo to na židli a zoufale se to snažilo nazout si střevice. Sem tam to zaklelo. Přistoupil jsem k ní a otázal se: „Nepotřebujete pomoc?“ Zvedla hlavu a rozšklebila se na mne, až jí z úst vypadla cigareta. „Co si to sakra dovoluješ, ty zmetku!? Nelíbí se ti snad něco?“ Byl jsem tou odpovědí zaskočen. Zároveň mne udivily šmouhy na její tváři. Vytáhl jsem tedy kapesník a sebral zbytek vyřídilky k odpovědi: „Nezlobte se, ale jste tadyhle umazaná.“ Ruku s kapesníkem nataženou, snažil jsem se tvářit co nejpřívětivěji. Zloba v jejích očích rostla: "Ty všivý zákoníku! Nesud' a nebudeš souzen! A teď se klid', u mě jsi skončil!

Odstoupil jsem od ní a z povzdálí ji sledoval, jak se s prskáním a klením bezúspěšně snaží učinit se krásnější. Krém na boty si mazala na obličej a černé lakované střevice sypala pudrem. Vlečku si navlékla také opačně, takže při každém kroku zakopla a otloukla se. Byl to komicky žalostný výjev a paradox bizarní jak hra od Eugena Ionesca.

Já mám za to, že dokážu odhadnout vkus našeho Pána. Zajisté, On nepřišel na zem založit rodinu, nýbrž spasit člověka. Jen pro tuto chvíli přijmeme výkladový konstrukt přisuzující roli Kristovy nevěsty Církvi.

Byl to ostatně nejen Jan v knize Zjevení, u nějž metaforu předpokládáme, ale už prorok Jeremiáš, který ji jasně vztáhl na Boží lid:

Může panna zapomenout na své šperky, nevěsta na svůj svatební pás? Můj lid však na mě zapomíná po nespočetných dnech.
[Jer 2,32; CEP]

Opět říkám: Víím, co se Pánu Ježíši líbí na ženách. Byla to čistota panny Marie (L 1,28), které se narodil. Také víra a pokora Syrofeničanky (Mt 15,21), extravagantní láska Marie, sestry Lazarovy (Mt 26,6), štědrost chudé vdovy (L 21,1) a na neposledním místě upřímnost Samařanky (J 7,1).

Kéž by Církev nezapomínala na své šperky, ani na svůj svatební pás. Kéž by se chtěla líbit více Ženichovi než světu a nepřejímala způsoby kurtizán, ale na kolenou usilovala o čistotu. Kéž by přestala vymýšlet nové kreativní způsoby (... jak se co nejnepříjemněji přiblížit světu). Kéž by!

<https://selah.cz/uvahy/vkus-naseho-pana/>